

OBR Z MLHY

Mytická postava obřího sériového
vraha se po letech opět objevuje...

 metafora

JÉRÔME LOUBRY

Autor oceňovaného bestselleru **Útočiště**

Listopad 1998: Mrtvé tělo našel běžec na okraji městského parku. Dítě leželo na zemi – bledé, s fialovými stopami na krku... První z mnoha obětí Obra z mlhy.

Vyšetřováním byl pověřen detektiv Stan Mitchell. Navzdory jeho bohatým zkušenostem a přirozené houževnatosti mu ale tajemný sériový vrah proklouzne mezi prsty a beze stopy mizí v mlhavých ulicích. Mitchellova posedlost jeho dopadením roste.

Březen 2013: V Detroitu se po letech opět ztrácejí děti a policejní veterán Stan Mitchell musí spojit síly s mladou inspektorkou Sarah Berkhamovou a pokusit se co nejrychleji najít mezi starými i současnými případy nějakou souvislost nabízející klíč k řešení.

Oba vyšetřovatele ale tíží minulost, a než se postaví děsivému Obrovi z mlhy, musí čelit vlastním démonům...

„Francouzský thriller v amerických kulisách, plný mlhavé atmosféry města, které opouštějí lidé a obydlují duchové.“

– Page des libraires

„Jakmile se do toho pustíte, nedokážete to odložit.“

– La Provence

JÉRÔME LOUBRY
OBR Z MLHY

JÉRÔME LOUBRY

**OBR
Z MLHY**

Přeložil Tomáš Havel

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

LES CHIENS DE DETROIT

by Jérôme Loubry © Calmann-Lévy, 2017

Published by Éditions Calmann-Lévy, Paris

Translation © Tomáš Havel, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-577-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-576-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-188-5 (print)

Loanovi

STAN

„Bylo nebylo v jedné zapadlé vsi stvoření,
jemuž se říkalo Obr z mlhy...“

Středověké pověsti a legendy
Neznámý autor

1

Neděle, 17. března 2013

Policejní vůz č. 18 vyjel z podzemního parkoviště centrály a odhodlaně vyrazil do detroitských ulic. Přivítal ho prudký déšť. Bičoval ho svými slzami, zapřísahal oba cestující, aby se nenořili ještě hlouběji do hrůzy, našeptával jim, ať se vrátí do pohodlného, přívětivého života, který už přitom neexistoval.

Sarah Berkhamová sledovala okénkem město. Podvečerní vlhké a slábnoucí světlo ho přikrývalo temnou dekou, v domech se nesměle rozsvěcely bludičky.

Její kolega Stan řídil, klel při každém zdržení v provozu.

Spěchali.

Po týdnu pátrání.

Po mnoha nocích, kdy slídili po stínu Obra, aniž o něj zavadili.

A hlavně, ano, to hlavně, řekla si Sarah, když znovu pomyslela na naléhavé pohledy rodičů, životy, které zmizely naprosto beze stopy.

Clonou deště se zahleděla na rozkomíhané obrysy Eastpointe, předměstí, kde vyrůstala. Tenkrát tam ještě nebyly opuštěné domy s okny a dveřmi zatlučenými plechem. Tenkrát se za zdmi ještě daly tušit šťastné a napl-

něné životy. Detroit jen zářil. Sousedské vztahy byly naplněné přísliby na budoucnost beze stínu. Potom se ze všech okolo staly tyhle komíhavé a skomírající bludičky. Z jejích přátel. Sousedů. Známych. Z tváří, které denně potkáváme, ale všimneme si jich, teprve když zmizí, když nás trkne jejich nepřítomnost.

Všeobecný pocit opuštěnosti se nevyhnul ani téhle části města, ostatně Sarah dobře věděla, že není jediný důvod, aby tomu bylo jinak. Bylo jí jen líto, že ulice jejího dětství se podobají hřbitovu: tichým alejím, podél nichž se tyčí stavby zbavené života.

Jako náhrobní kameny pro obry.

Jeli ještě asi deset minut, dokud jim na křižovatce s Ryan Road řidič hlídkového vozu nenaznačil, ať zastaví. Sarah vystoupila a okamžitě zapomněla na déšť. Utáhla si popruh neprůstředné vesty, která jí ještě trochu víc sevřela hrudník, ověřila si, že má nabitou pistoli, a hlídkujícího policisty se zeptala:

„Je někdo vevnitř?“

„Ano, paní inspektorko,“ potvrdil mladý důstojník, z bundy mu crčely pramínky vody, jak na ně čekal v lijáku. „Obrys postavy v obýváku. Sedí v křesle, dvacet minut bez pohybu. Ostřelovači mají náhled na displeji a potvrdili totožnost.“

„Půjdu dovnitř. Vy se mnou,“ nařídila Stanovi, který přešlapoval vedle a už by se do toho nejraději pustil. „Ostatní počkají, až budeme oba v domě, teprve potom zasáhnou. A ať se krotí. Chceme ho živýho, jinak nemáme šanci najít děti,“ dodala ještě.

Důstojník vychrlil příkazy do vysílačky a taky si ověřil, že má nabitou zbraň.

Z konce ulice ho strnule pozorovala smečka divokých psů. Ani se nehnuli, navzdory proudům vody, které se nepřestávaly lít shůry, jako by čekali na nějakou událost,

jež by zdůvodnila, proč jsou tady, uprostřed téhle potopy světa. Vychrtlé kostry se naposledy oklepaly a s chlupy přilepenými k vystouplým žebrům zmizely v dálce.

Dřív museli někomu patřit, pomyslel si policista a pohlédl opačným směrem, zadíval se na druhý konec ulice, do míst, kde se rozplynuly obě postavy.

Sarah se Stanem se prosmykli za opuštěné dřevěné domky. Přihrbili se pod nápořem deště, nyní jako by jim napovídal, ať si pospíší. Přeskočili živý plot, přebrodili bláto v sousední zahradě se starými, vegetací napůl pohlcenými hračkami, zírajícími k obloze, minuli příslušníka SWAT, klečícího jedním kolenem na vlhké zemi a sledujícího cíl optikou pušky.

Tady je to, hvízdal ledový víchr Sarah do ucha.

Promočení na kost tiše došli k domu a podél zdi zamířili k verandě Simona Duggana. Dolehl k nim zvuk puštěné televize. Naposledy mrkli směrem k podpůrnému týmu.

Stan se přesunul na druhou stranu chatrných dřevěných dveří a ustoupil o krok, aby je mohl vyrazit.

Žádná výzva ani upozornění.

Kapitán se vyjádřil jasně: „Živýho.“ Neupřesnil, v jakém stavu. To znamená, podle toho, jak ho Sarah zná, že ti, kteří přijdou jako první, mu můžou na čtvrt hodinku pořádně zatopit, aniž by se museli obávat obvinění z „přehnané horlivosti ve službě“.

„Seberte mi toho hajzlovskýho Obra z mlhy a dostaňte z něj, kde jsou děti.“

Stan se rozpráhl a ramenem vrazil do dveří, zapraštěly jako lámající se kosti. Sarah se vrhla hned za ním, s napřaženou pistolí křičela, ať se uvnitř nikdo nehýbe. Rozzuřený déšť venku bodal svými ledovými ostny desítku ozbrojených postav, které se hrnuly do Obrovky sluje.

Muž zůstal sedět v křesle, nebyl překvapený ani nevzdoroval. Zdvihl ruce, nechal je nehybně nahoře, policisté už zatím vnikali do všech místností v domě. Sarah počkala, až mu nasadí želízka, teprve pak sklopila poloautomatickou pistoli. V obýváku bylo vedro k zalknutí a páchlo to tam zatuchlinou. Na podlaze ležela hromada krabic od pizz, plechovky od limonád, v televizi běžel pořad pro děti.

Ucítila slabost. Z nitra domu slyšela kolegy vykřikovat to, čeho se nejvíc bála: „Nic zvláštního!“ Žádná těla, ani mrtvá, ani živá, žádné přesvědčivé indicie. Následující domovní prohlídka, kterou provede technický oddíl, určitě přinese něco, čím budou moct aspoň trochu nakrmit státního žalobce, zatím však nemají vůbec nic.

Žádné děti.

„Kde jsou?“

Simon Duggan zdvihl oči od podlahy, zadíval se na Sarah a mírně se usmál. Jeho kulatý obličej by mohl působit laskavým dojmem, ovšem jeho dospělé mohutné tělo radilo, aby zůstala ve střehu. Inspektorka si proto udržovala odstup, ale byla dostatečně blízko, aby slyšela, co jí Obr pošeptal, když mu z přivřených očí začaly stékat slzy.

„Pomozte mi. Jste moje vykoupení.“

Chtěla ho nechat zopakovat, co řekl, vyrušilo ji však zakašláním. Uviděla Stana ve dveřích, stál a nehýbal se, došlo jí to. Na tenhle den čeká tolik let. On to byl, kdo se jako první setkal s těly, která Obr z mlhy rozhazoval v ulicích. Taky za to draze zaplatil. Zaslouží si, stejně jako všichni rodiče, svůj díl pomsty. Sarah se naposledy podívala na muže, který se tak záhadně vyjádřil, a vyšla z obýváku do vlhkého chladu verandy.

Z promáčené země stoupala provoněná mlha, bolestně, jakoby zatížená okolními neštěstími. Sarah si zapálila

cigaretu, kterou jí nabídl jeden z členů SWAT, kouřila a pozorovala okolí. Všimla si, že tenhle dům je v ulici jediný obydlý. Všude kolem byly jen zpustlé trávníky, oprýskané nátěry a zrezivělé houpačky. Konec jejího světa se nemohl odehrát v lepších kulisách. Když rány v domě utichly, vyfoukla kouř k nebi a Obrovi z mlhy šeptem odpověděla: „V tomhle městě už není žádný vykoupení, pro nikoho.“ Odhodila nedopalek a vrátila se dovnitř hledat děti.

„Ano,“ potvrdí později před členy etické komise detroit-
ské policie, „když nad tím tak přemýšlím, tak přesně v té
chvíli se to všechno podělalo.“

2

Neděle, 15. listopadu 1998

První tělo našel rekreační běžec na okraji Palmer Park.

Bylo to v neděli ráno, z anemických mraků nesouvisle mrholilo. Detroit se teprve probouzel. Úplně se vzbudí za pár hodin, až se v jeho nejhlubších útrokách rozezná křik mámy, která poznala své dítě.

Když Stan přijel na místo činu, bylo už zajištěné, obehnané žlutými páskami, které držely zvědavce v uctivé vzdálenosti. Z centrály mu volali před pár minutami. Z jeho oblečení byla ještě cítit nedospaná noc, z každého póru jeho kůže se linuly výpary alkoholu a ochablé vůle.

Nad tělem se skláněl a pozorně je zkoumal soudní lékař v předpisové bílé kombinéze. *Sup, co krouží nad mršinou*, pomyslel si Stan, když přicházel. Když ho Franck zahlédl, posunul si brýle na nose a nehledě na kapičky, které mu stékaly po sklech, šel inspektora pozdravit. Delší prošedivělé vlasy se mu lepily ke spánkům, vypadal jako krakatice čerstvě vylezlá z vody.

Ani Franck Burt nebyl čistokrevný Detroitčan.

Znal ten *pocit*.

„Dneska sis přivstal, Stane,“ poznamenal lékař.

„No jo. Tak co tady máme?“ zeptal se Stan a navlékl si latexové rukavice.

„Dítě. Pojď se podívat.“

Muži se blížili k oběti chráněné plachtou, narychlo nainstalovanou policisty, aby nepřízeň počasí ještě víc nepoškodila případné stopy. Po cestě však stejně stékaly proudy vody. Déšť vytvářel potůčky, klikatily se v úzkých blátivých zářezích a obtékaly mrtvolu jako vyděšený had.

Dítě leželo na promáčené zemi jako odhozený pytel odpadků. Bylo černé pleť, jako osmdesát procent obyvatel města. Cherubín z ebenu měl zavřené oči, obličej obrácený k nebi a byl pořád oblečený tak, jak ho matka včera ustrojila.

„Žádný zjevný stopy sexuálního násilí,“ upřesnil Franck Burt.

Na příčinu smrti se dalo usuzovat podle širokých promodralých pruhů na kůži kolem krku. Stan poslouchal lékařovy detailní popisy jen jedním uchem. U vraždy dítěte zasahoval poprvé. Duchem už byl mimo místo činu. Zatoužil zavolat své bývalé ženě do Washingtonu, promluvit si se synem, ujistit se, že je v pořádku.

„Budu ještě muset provést celkový vyšetření, ale takhle to vypadá, že se nijak nebránil.“

„Máš představu, kdy nastala smrt?“ zeptal se inspektor a odvrátil pohled od malého kluka.

„Podle tělesné teploty to vypadá, že kolem čtvrtý ráno. Přesněji ti to řeknu, až mrtvolu umyjeme. Navíc střeva i močový měchýř jsou prázdný, jak tomu při uskrvení bývá. Chvilí potrvá, než budou k dispozici výsledky vyšetření stolice. Na definitivní závěry je ještě brzo.“

„Jasně, Francku. Pro tebe brzo, pro něj zas pozdě,“ povzdechl si Stan a obhlížel si okolí.

Místo, kam někdo pohodil tělo, bylo skryté – zákoutí v zeleni stranou od hlavních cest parku, ale dostatečně blízko od běžeckého okruhu, aby se z něj dalo zahlédnout. Chtěl, aby se našlo.